

opinio@lamanyana.cat

Escac i mat

“Delante de un tablero de ajedrez todos somos iguales”, sosté Candela, la professora de recuperació a l'IE. Luis Buñuel de Saragossa. Per tant, el tauler d'escacs és el més democràtic dels jocs esportius haguts i per haver, enllà les desigualtats socials que proliferen arreu. Sobretot, en la pel·li d'avui, 'Menudas piezas', dirigida per Nacho G. Velilla (Saragossa, 56 anys) quan dins el subgènere de comèdies juvenils 'made in USA' s'exhibeix les abismals diferències entre l'ensenyament privat i el públic. Candela, l'heroïna professora, ha de refer la seva 'pija' vida (l'han fet fora d'una acadèmia elitista) i torna al barri d'on va sortir anys ha. Qual pop en un garatge, Candela recau dins una classe de desnonats de la fortuna i l'educació. Però ella, filla pròdiga d'un pare orb mestre en escacs, desempolsa el tauler per oferir tota una partida a favor de la superació personal, familiar i social, gràcies a l'èpic joc de les 32 peces en acció. "Menudas piezas" fa referència a la rebotada personalitat d'un alumnat que, com és de llei dramàtica, resta al cul del sac social. Fidel als paràmetres del gènere ('Rebelión en las aulas', 'El sustituto', 'Mentes peligrosas', al fons), la comèdia resulta agraïda, amb el balsàmic toc de justícia, sigui personal, educativa i familiar. Amb l'eficient treball d'Alexandra Jiménez en Candela, i la súper col·laboració del Francesc Orella (li van els rotllos familiars i escolars!), la classe rutlla. Com diu Shakespeare, tot va bé si acaba bé. Escac i mat al fracàs.

Menudas piezas

Director: Nacho G. Velilla. Intèrprets: Alexandra Jiménez, Maria Adánez. Espanya, 2024. 98'. JCA Alpicat, Screenbox Lleida